

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 223.047 van 28 maart 2013
in de zaak A. 202.825/VII-38.332.**

In zake : Rita T'SJOEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Wim De Cuyper
kantoor houdend te 9100 Sint-Niklaas
Vijfstraten 57
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de DEPUTATIE VAN DE PROVINCIE
OOST-VLAANDEREN

Tussenkommende partij :
Frederik PATTEEuw
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bruno Van Cauwenbergh
kantoor houdend te 9308 Aalst (Hofstade)
Steenweg op Dendermonde 149
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 12 december 2011, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van de deputatie van de provincie Oost-Vlaanderen van 6 oktober 2011 waarbij het beroep ingesteld tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Wortegem-Petegem van 9 mei 2011, houdende het verlenen aan Frederik Patteeuw van de milieuvergunning voor het exploiteren van een rundveehouderij/veehandel, gelegen aan de Lindestraat te Wortegem-Petegem, niet wordt ingewilligd en de beroepen beslissing, mits een aantal wijzigingen, wordt bevestigd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

De tussenkomende partij heeft een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend. De tussenkomst is toegestaan bij beschikking van 20 februari 2012. De tussenkomende partij heeft een memorie ingediend.

Eerste auditeur Peter Provoost heeft een verslag opgesteld.

De verzoekster heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De tussenkomende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 14 maart 2013.

Kamervoorzitter Luc Hellin heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Bram De Smet, die loco advocaat Wim De Cuyper verschijnt voor de verzoekster, jurist Christophe Wille, die verschijnt voor de verwerende partij, en advocaat Bruno Van Cauwenbergh, die verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Peter Provoost heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De deputatie van de provincie Oost-Vlaanderen verleent op 30 september 2010 in beroep een stedenbouwkundige vergunning aan de tussenkomende partij voor een nieuw te bouwen rundveebedrijf aan de Lindestraat te Wortegem-Petegem.

De verzoekster, die in het buitenland woont, heeft in de onmiddellijke omgeving van het geplande bedrijf een tweede woning, waar zij vaak vakantieperiodes en weekends doorbrengt. Zowel verzoeksters woning als het terrein van de nieuwe inrichting liggen in agrarisch gebied volgens het gewestplan. De verzoekster vraagt aan de Raad voor Vergunningsbetwistingen de schorsing en nietigverklaring van de stedenbouwkundige vergunning. Hierover is verder niets bekend.

3.2. Op 8 maart 2011 dient de tussenkomende partij een milieuvergunningsaanvraag in voor het exploiteren van de rundveehouderij. De aanvrager heeft de bedoeling ook veehandel te drijven, ruimer dan het louter aankopen van runderen om deze na het vetmesten te verkopen.

3.3. Op 9 mei 2011 verleent het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Wortegem-Petegem de gevraagde milieuvergunning.

3.4. Namens de verzoekster en een buurtbewoner wordt administratief beroep ingesteld tegen die beslissing. Zij voeren onder meer aan dat de aanvraag onduidelijk is wat betreft de te verwachten frequentie van de transportbewegingen, en dit gelet op de voorgenomen handelsactiviteiten.

3.5. In het kader van de administratieve beroepsprocedure worden de nodige adviezen ingewonnen, die allemaal voorwaardelijk gunstig zijn.

3.6. Op 6 oktober 2011 weigert de deputatie van de provincie Oost-Vlaanderen het ingestelde beroep in te willigen en bevestigt zij de door de gemeente verleende milieuvergunning, mits wijziging van een aantal bijzondere vergunningsvoorwaarden.

Dit is het thans bestreden besluit, dat onder meer gemotiveerd is als volgt :

"Overwegende dat wat de planologische aspecten betreft, het volgende wordt gesteld:

De inrichting is volgens het gewestplan 'Oudenaarde' gelegen in een agrarisch gebied, op een afstand van ca. 500 m van het meest dichtbij gelegen hindergevoelig gebied, zijnde woongebied, ander dan woongebied met landelijk karakter. Woonuitbreidingsgebied is gelegen op een afstand van ca. 950 m. Natuurreservaten en bosreservaten bevinden zich op meer dan 1.500 m.

De onmiddellijke omgeving is matig bebouwd. In de onmiddellijke omgeving bevinden zich enkele woningen langs de Biesbosstraat en Lindestraat. Verder is het bedrijf omgeven door akker- en weiland.

De beoogde locatie situeert zich net ten noorden van de woonkern Petegem a/d Schelde. Het betreft een perceel landbouwgrond in agrarisch gebied rechtover de woning van de toekomstige schoonouders van de aanvrager. Het perceel is gelegen aan de rand van een uitgesproken agrarisch landschap. Het sluit aan bij een bebouwde kern, zij het dat er een smalle weg tussen de bestaande bebouwing en de nieuwe locatie ligt. Het perceel van de aanvraag is gelegen langs de Lindestraat 74a, een volwaardig uitgeruste gemeenteweg.

De activiteit is para-agrarisch (veehandel) en agrarisch (afmest).

Volgens het koninklijk besluit van 28 december 1972, betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen, wordt in artikel 11.4.1. bepaald dat de agrarische gebieden bestemd zijn voor de landbouw in de ruime zin. Behoudens bijzondere bepalingen mogen de agrarische gebieden enkel bevatten de voor het bedrijf noodzakelijke gebouwen, de woning van de exploitanten, benevens verblijfgelegenheden voor zover deze een integrerend deel van een leefbaar bedrijf uitmaakt, en eveneens para-agrarische bedrijven. Gebouwen bestemd voor niet aan de grond gebonden agrarische bedrijven met industrieel karakter of voor intensieve veeteelt, mogen slechts opgericht worden op ten minste 300 m van een woongebied of op ten minste 100 m van een woonuitbreidingsgebied, tenzij het een woongebied met landelijk karakter betreft. De afstand van 300 en 100 m geldt evenwel niet in geval van uitbreiding van bestaande bedrijven. De overschakeling naar bosgebied is toegestaan overeenkomstig de bepalingen van artikel 35 van het Veldwetboek, betreffende de afbakening van de landbouw- en bosgebieden.

De ligging van de inrichting in een agrarisch gebied is in overeenstemming met de bepalingen van het KB van 28 december 1972 betreffende de inrichting

en de toepassing van de gewestplannen.

Het terrein is niet gelegen binnen de grenzen van een bijzonder plan van aanleg of ruimtelijk uitvoeringsplan.

Het terrein is niet gelegen in een goedgekeurde, niet-vervallen verkaveling.

In het kader van het bouwberoep wordt door de deputatie gesteld, dat de nieuwe gebouwen naar schaal en inplanting aanvaardbaar zijn in het agrarisch gebied, daar ze ingeplant worden, aansluitend op het hier bestaande woonlint. Deze locatie sluit aan bij de kern, waardoor de impact op de open ruimte beperkt wordt. De eventuele hinder voor omwonenden blijft door de moderne bedrijfsvoering op een aanvaardbaar peil. Ook de hier gevraagde activiteiten, die zowel agrarisch als para-agrarisch zijn, zijn ruimtelijk inpasbaar op deze plek.

Overwegende dat wat de milieuhygiënische aspecten betreft, het volgende wordt gesteld:

(...)

4. Geluidshinder

De onmiddellijke omgeving is matig bebouwd. In de onmiddellijke omgeving bevinden zich enkele woningen langs de Biesbosstraat en Lindestraat en de rundveehouderij van de toekomstige schoonouders van de aanvrager. Verder is het bedrijf omgeven door akker- en weiland.

Lawaaihinder is slechts in beperkte mate eigen aan een zetel van een bedrijf met de bestemming rundveehouderij.

Het beroepschrift bevat argumenten met betrekking tot vrees voor geluidshinder afkomstig van de transportbewegingen die een veeteeltinrichting/veehandel met zich meebrengen.

De meest dichtbijgelegen beroeperswoning is gelegen op een afstand van ca. 30 m t.o.v. de stallen. Zowel deze woning als de percelen waarop de veeteeltinrichting/veehandel wordt ingeplant, zijn gelegen in agrarisch gebied. Het laden en lossen van dieren en transport betreffen incidentele geluiden die eigen zijn aan een landbouwbedrijf. Bovendien zullen de dieren steeds geladen worden in de stallen.

De andere beroeperswoning is gelegen in woongebied met landelijk karakter op een afstand van ca. 100 m t.o.v. de meest dichtbijgelegen stal (quarantainest). Op dergelijke afstand valt weinig of geen geluidshinder te vrezen afkomstig van een rundveehouderij.

De exploitatie van een veehandel zal wat extra transporten met zich meebrengen. De exploitant schat het aantal transporten op maximaal 15 per week.

Geluidshinder afkomstig van ventilatie is nihil omdat de stallen op natuurlijke wijze worden verlucht.

Er kan worden vanuit gegaan dat het voortgebrachte geluidsniveau binnen de grenzen zal liggen van het aanvaardbare.

(...)

Overwegende dat met betrekking tot de beroepsargumenten het volgende wordt gesteld:

(...)

- Het aantal gestalde dieren is niet duidelijk af te leiden uit het aanvraagdossier. Dit gegeven is nochtans belangrijk om de hinder

afkomstig van de exploitatie te beoordelen.

Dit is niet correct.

Aan het aanvraagdossier werd een uitvoeringsplan toegevoegd waarop de stalplaatsen duidelijk staan aangeduid.

(...)

- Het aantal transportbewegingen en de tijdstippen waarop deze gebeuren zijn onduidelijk. Er wordt gevraagd om transporten te beperken tot weekdays van 9 uur tot 20 uur.

De Lindestraat betreft een goede uitgeruste weg die het transport afkomstig van een veeteeltinrichting/veehandel aankan. De exploitant verwacht een 15-tal transporten per week.

Het laden van de dieren zal gebeuren in de stal zelf.

De meest dichtbijgelegen beroeperswoning is gelegen op een afstand van ca. 30 m t.o.v. de stallen. Zowel deze woning als de percelen waarop de veeteeltinrichting/veehandel wordt ingeplant, zijn gelegen in agrarisch gebied. Het leveren van voeders, grondstoffen, eind- en nevenproducten en het laden en lossen van dieren betreffen allen incidentele geluiden die eigen zijn aan een landbouwbedrijf. Bovendien is de eigenares van deze woning woonachtig in Duitsland. Enkel tijdens de vakantie en weekends komt ze uitrusten in haar woning te Wortegem-Petegem.

De andere woning is gelegen in woongebied met landelijk karakter op een afstand van ca. 100 m t.o.v. de meest dichtbijgelegen stal (quarantainest). Op dergelijke afstand valt geen geluidshinder te vrezen afkomstig van een rundveehouderij. Lawaaihinder is nl. slechts in beperkte mate eigen aan een zetel van een bedrijf met de bestemming rundveehouderij/veehandel.

Gelet op de ligging van het bedrijf en de te verwachten transporten, bestaat er geen aanleiding om de transporttijden te beperken".

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

Exceptie nopens het belang

4. De tussenkomende partij werpt op dat de verzoekster in Duitsland woont en dus onmogelijk hinder zal kunnen ondervinden als gevolg van de geplande inrichting. Voorts betoogt de tussenkomende partij dat de geplande inrichting is gelegen in agrarisch gebied, zijnde een gebied dat uitsluitend bestemd is voor agrarische doeleinden, zodat het nadeel waardoor de verzoekster zich gegriefd voelt, met name het feit dat het betrokken terrein een agrarische bestemming heeft gekregen die bestaat in het "afmesten" van dieren, niet rechtstreeks voortvloeit uit het bestreden besluit, maar wel uit de

bestemmingsvoorschriften. De tussenkomende partij stelt dat de verzoekster geenszins concreet uitlegt hoe het bestreden besluit haar een ander nadeel zou kunnen berokkenen dan de louter agrarische invulling van het gebied en dat niet zonder meer kan worden aangenomen dat de verzoekster nadeel zal ondervinden als gevolg van de exploitatie die zich op 30 meter van haar woning bevindt. De tussenkomende partij wijst hierbij op het arrest nr. 215.737 van 13 oktober 2011 waarin de Raad van State zelfs de aanpalende ligging naast een klasse 1-inrichting als een onvoldoende belang heeft beschouwd om de milieuvergunning van die inrichting aan te vechten. Ten slotte voert de tussenkomende partij aan dat de verzoekster geenszins het bewijs voorlegt dat zij de eigenaar is van de betrokken woning noch dat zij deze gebruikt als tweede woonst.

5. Bij haar memorie van wederantwoord voegt de verzoekster een aanslagbiljet van de gemeentebelasting op de tweede verblijven respectievelijk van de onroerende voorheffing voor de betrokken woning te Wortegem-Petegem. Daarnaast repliceert zij dat het in overeenstemming zijn met de bestemmingsvoorschriften niet "ipso facto" betekent dat er stallingen gebouwd worden en dat wel degelijk en uitsluitend het bestreden besluit het mogelijk maakt om op het betrokken perceel tot 199 runderen te houden. Wat het door de tussenkomende partij vermelde arrest betreft, merkt de verzoekster op dat de Raad van State in dat arrest het belang van de verzoeker heeft afgewezen aangezien er, anders dan in de voorliggende zaak, reeds een vergunde exploitatie bestond en de verzoeker onvoldoende aangaf in welke mate de gevraagde uitbreiding bijkomende hinder zou opleveren.

Beoordeling

6. De verzoekster is eigenaar van een woning vlak naast de vergunde inrichting, en er wordt niet aangetoond dat zij in en bij die woning geen of slechts verwaarloosbare hinder kan ondervinden van de exploitatie. Zij heeft bijgevolg het vereiste belang om de wettigheid van de verleende vergunning voor de Raad van State te betwisten.

De exceptie wordt verworpen.

V. Onderzoek van het enig middel

Standpunt van de partijen

7. In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 17 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, van de artikelen 2.1.2, § 3, en 4.3.1, §§ 1, 1°, b), en 2, van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, van de artikelen 21 en 25 van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning (hierna : Vlarem I), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel.

In een eerste onderdeel zet de verzoekster uiteen dat door louter te refereren aan het uitvoeringsplan met de stalplaatsen het bestreden besluit geenszins haar beroepsargument, dat het werkelijk jaarlijks verloop van runderen ter plaatse onduidelijk is, weerlegt. Het aantal stalplaatsen zegt immers niets over de veebewegingen noch de staltijd en een quarantainestal kan perfect dienstdoen als "doorgeefluik" bij de verkoop van runderen, waarbij de dieren slechts een paar dagen op het bedrijf worden opgevangen om ze vervolgens door te sluizen. De verzoekster stelt dat het aantal veebewegingen op langere termijn zonder meer van invloed is op de te beoordelen hinderaspecten en dat het volgens haar duidelijk is dat de bestreden beslissing de impact van het aspect veehandel in de aanvraag minimaliseert, minstens er onvoldoende rekening mee houdt. Ten slotte merkt zij op dat de opgelegde bijzondere vergunningsvoorwaarde dat de dieren steeds geladen dienen te worden in de stal, van geen invloed is op de mobiliteitsimpact van het aan- en afvoeren van vee.

In een tweede onderdeel voert de verzoekster aan dat de aanvrager niet concreet weet aan te geven, evenmin op de hoorzitting van de Provinciale Milieuvergunningscommissie, hoeveel transportbewegingen er dagelijks tengevolge van de veehandel te verwachten vallen, zodat de vergunningverlenende overheid, in het kader van de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening, de hinder op het vlak van mobiliteit niet op concrete wijze heeft kunnen beoordelen.

8. Op het eerste onderdeel van het middel antwoordt de verwerende partij dat geen onduidelijkheid bestaat over het aantal stalplaatsen en dat enkel die stalplaatsen vergunningsplichtig zijn, niet het aantal "veebewegingen". Zij erkent dat een zekere toetsing van de mobiliteitshinder moet plaatsvinden, voor zover dit relevant is en zet uiteen dat zij daarbij is uitgegaan van het door de exploitant opgegeven geschatte aantal van vijftien transporten per week, hetgeen moeilijk te voorspellen valt en afhankelijk is van verscheidende, waaronder economische, factoren, doch wat gezien de relatief kleine omvang van het bedrijf en het aantal vergunde stalplaatsen, zeer aannemelijk is. De verwerende partij stelt dat vijftien transporten per week geen overmatige hinder voor de omgeving betekenen en dat zij dan ook enkel kon vaststellen, naast het feit dat de inrichting gelegen is aan een volwaardig uitgeruste gemeenteweg die de transporten perfect aankan, dat de eventuele hinder veroorzaakt door de transportbewegingen van de gevraagde inrichting inherent is aan de gevraagde agrarische en para-agrarische zone-eigen activiteiten, maar geen overmatige hinder betekent voor de omgeving. Bovendien wijst de verwerende partij op de bijkomend opgelegde hinderbeperkende vergunningsvoorwaarden, met name dat de dieren steeds in de stallen dienen te worden geladen en gelost en dat de motoren van de bedrijfsvoertuigen tijdens wachtperiodes moeten worden stilgelegd.

Voorts stelt de verwerende partij dat mobiliteitsaspecten secundaire potentiële hinder betreffen, die niet rechtstreeks ontstaat uit een milieuvergunningsplichtige activiteit op zich, nu enkel het aantal stalplaatsen vergunningsplichtig is en niet het aantal veetransporten. De verwerende partij

meent dan ook dat zij ter zake slechts over een marginaal toetsingsrecht beschikt en dat zij haar bevoegdheid te buiten zou gaan indien zij het verkeer op de openbare weg zou regelen in een milieuvergunning.

De verwerende partij wijst erop dat zij het niet nodig achtte om voor de geplande inrichting een beperking van de transporttijden op te leggen, aangezien zij in het bestreden besluit vaststelt dat het een relatief klein zone-eigen agrarisch en para-agrarisch bedrijf betreft, dat gelegen is op zeer ruime afstand van hindergevoelige gebieden en aansluitend op een bebouwde kern, zodat er geen aantasting is van de open ruimte, dat de exploitatie zal gebeuren in stedenbouwkundig vergunde gebouwen, dat de milieuhygiënische impact beperkt is en wordt ondervangen door de moderne bedrijfsvoering en het opleggen van een aantal bijzondere milieuvergunningsvoorwaarden, dat het bedrijf gelegen is aan een voldoende uitgeruste weg en dat de transporten van voeders, grondstoffen, nevenproducten en dieren beperkt blijven en inherent zijn aan elk landbouwbedrijf.

Op het tweede onderdeel antwoordt de verwerende partij dat het bestreden besluit, behalve een milieuhygiënische beoordeling, ook een grondige planologische afweging bevat. Zij wijst erop dat de tijdens de zitting van de Provinciale Milieuvergunningscommissie gestelde vraag aan de exploitant naar het aantal transportbewegingen ingegeven was door de vragen die de appellanten hadden gesteld aan de commissie voorafgaand aan het horen van de exploitant. Voorts stelt de verwerende partij dat, zoals de verzoekster zelf aangeeft, logischerwijze enkel een schatting van het aantal transporten mogelijk is, gelet op de gevraagde activiteit en het nog niet bestaan van de inrichting en dat in het bestreden besluit wel degelijk op het mobiliteitsaspect wordt ingegaan. Ten slotte merkt de verwerende partij op dat de potentiële hinder door de inrichting de grenzen van de normale burenhinder zeker niet overschrijdt, dat de hinder die men als eigenaar van een zonevreemde woning in agrarisch gebied mag verwachten ruimer is dan deze die men in woongebied mag verwachten en dat de verzoekster in Duitsland woont en haar woning nabij de inrichting enkel in het weekend en in vakantieperiodes betreft.

9. De tussenkomende partij stelt dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de kritiek van de verzoekster onderzocht en beantwoord is. De tussenkomende partij merkt op dat volgens de Vlarem-rubriek 9.4.3.c.1 een stal met standplaatsen ingedeeld wordt als een vergunningsplichtige klasse 2-inrichting en dat die stal en standplaatsen te dezen duidelijk blijken uit het uitvoeringsplan gehecht aan het aanvraagdossier, zodat dit ontvankelijk en volledig was. Voorts voert zij aan dat de verzoekster nergens opwerpt dat een vijftiental transporten per week kennelijk onjuist of onmogelijk zou zijn en dat de deputatie van de provincie Oost-Vlaanderen in elk geval heeft geantwoord op de vraag hoeveel transportbewegingen te verwachten vallen en op grond daarvan tot het redelijk besluit is gekomen dat de hinder voor de mens tot een aanvaardbaar niveau kan worden beperkt. Ten slotte stelt de tussenkomende partij dat het niet verkeerd is dat de deputatie motieven gebruikt die zij reeds eerder heeft gebruikt in het kader van de stedenbouwkundige vergunningsaanvraag en dat de deputatie er zich niet toe beperkt louter naar die motieven te verwijzen, maar ze op een correcte wijze tot de hare maakt door ze letterlijk aan te halen in het bestreden besluit zelf.

10. De verzoekster dupliceert dat het uitgaan van een schatting precies de "achilleshiel" is van het bestreden besluit en dat zij er "ab initio" op heeft gewezen dat het feit dat een deel van de aanvraag veehandelsactiviteiten betreft de aanvrager heel wat marge verleent. Zij stelt dat bij de beoordeling van de mobiliteitsimpact de verwerende partij heeft nagelaten om een maximum aantal veebewegingen in aanmerking te nemen en om een bijkomende vergunningsvoorwaarde op te leggen teneinde bij een eventuele overschrijding daarvan alsnog de transporttijden te beperken.

Beoordeling

11. Aan de hand van een weergave van enerzijds de argumenten uit het administratief beroep en anderzijds de antwoorden daarop in de bestreden beslissing, is in de bestreden beslissing de hinder die kan ontstaan door

transportbewegingen op een afdoende wijze onderzocht. Wat de verzoekster in haar memorie van wederantwoord uiteenzet over het opleggen van een bijzondere vergunningsvoorwaarde, waardoor bij het overschrijden van een bepaald aantal transportbewegingen een beperking van de transporttijden zou moeten gelden, is een nieuw middel en bijgevolg niet ontvankelijk.

Het eerste onderdeel is ongegrond.

12. De bestreden beslissing verwijst voor de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening naar de eerdere beslissing van de deputatie van de provincie Oost-Vlaanderen over het administratief beroep tegen de weigering van de stedenbouwkundige vergunning. De bestreden beslissing verwijst naar de aanvaardbaarheid van de schaal en de inplanting van de gebouwen, en zij voegt daar meteen aan toe :

"De eventuele hinder voor omwonenden blijft door de moderne bedrijfsvoering op een aanvaardbaar peil. Ook de hier gevraagde activiteiten, die zowel agrarisch als para-agrarisch zijn, zijn ruimtelijk (in)pasbaar op deze plek".

Met de para-agrarische activiteiten wordt specifiek op de handel in vee gedoeld. In de overwegingen over de planologische aspecten is aangegeven welke woningen er in de omgeving aanwezig zijn en wat de staat van de weg is. De verwerende partij heeft dus wel degelijk de transporten door de bijkomende handelsactiviteiten betrokken in haar beoordeling van de goede ruimtelijke ordening.

Het tweede onderdeel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekster wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

De tussenkomende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 125 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van achtentwintig maart tweeduizend dertien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Luc Hellin,	kamervoorzitter,
Eric Brewaeys,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Elisabeth Impens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Elisabeth Impens

Luc Hellin